

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'.-φύλ. 8 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 23 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 589

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ. "Ιδα: συνέχεια).
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. "Υμνοι.
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Καί μέ; στήν έρημιά μου..
ΑΘ. ΜΙΧΑ. Τό τετρανόπαιδο στί; βόρειες γῶ ες.

Γ.Ρ. ΞΥΝΟΠΟΥΛΟΣ. "Ο παστός καθρέφτης.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τό μεγάλο παιδί (συνέχεια).
ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ. Τό Μαργαρίτι.
Ν. Π. ΠΡΩΤΗΣ. Ξενοπολιάδα.
ΤΩΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΗΣ. "Ο λερνός.
ΝΕΑ ΒΙΑΛΙΑ - ΟΤΙ ΘΕΛΕΙΤΕ - ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟ-
ΣΗΜΟ.

"ΥΜΝΟΙ,"

ΒΟΡΡΙΑΝΗ

Τῆς ψυχῆς σου τὸ ποτήρι
ξέχειλο θωροῦ,
ἀπὸ μαῦρο παραδείρι
δίχως πόνου ἀφροῦ.

Μήτε ἀγάπη, μήτε χάρι,
φλόγα μυστικῆ,
μήτε ἀχνός ἀπὸ φεγγάρι
χόρυσαν ἐκεῖ.

Μόνον πάθος καὶ μαράζι,
ἀφαντος διορμός,
πότε πότε σὲ ταράζει
καὶ σὲ καίει θεορμός.

Τὰ λιγὰ χλωρὰ σου νιάτα
μύρονται βαριά.
Γόγο μου τὰ νοιώθω ἀκράτα
μάτια ἀπὸ θεριά.

Καὶ τὰ χέρια σου, ποτίμια
καὶ νεροσυρμές.
Σὰ νεράιδες στὰ καλάμια
— δάχτυλα — οἱ ὀρμές,

ψιγγουν, μὲ ξητοῦν, μὲ σέρονουν
σιδὸ χοροῦ. Γαμπρός.
Τάνθια τῆς ἀλκῆς μου γέρονουν
στ' ἄσπρα κρῖνα ἐμπρός.

"Ἡ ψυχρὴ λευκὴ ὀμορφιά σου,
φύσημα βορριά,
τοῦ πυκνοῦ νοεροῦ μου δάσου
σπάξει τὰ κλαριά.

Κ' ἡ ξανθὴ γαλήνια σου ὕψη,
ἀνοξῆς προῖ,
πόσα τάχα θὰ μοῦ κόψη
χρόνια ἀπ' τὴ ζωή!

Χαί ασπρός τὸ πανηγέρι.
Σβόνονας, ποθῶ.
Τῆς ψυχῆς σου τὸ ποτήρι
ἄδης, καὶ μεθῶ.

ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Πέτρα, ἄσπρη φεγγάρι,
προποδίζοντας ἐπὶ,
τὴ ζωή μου ἄνυ, μισή,
ἀπὸμα γόγο τοῦ Γενέθλι.

Καὶ σὲ σπέρνῃς τὸ γάλα,
καὶ τὸ χροῦ σου σῆρα φῶς.
κ' ἕνας ἔρωτας κρυφός
μ' ἔκοψε γὰρ τὰ μεγάλα.

Μὰ μὲ πλάγῃς ἄλλη στρατα
καὶ ἄλλοι μ' ἔκουσαν θεοί,
καὶ δὲν εἶδα ἕνα προῖ
στὰ θάλασσα μου τὰ νιάτα

Ἄχ ματωμένα στὸ δρόμο,
κ' εἶς ἀνήμερος ἐγὼ
τὴν ψυχὴ μου γὰ ὀδηγῶ
στοὺς ἀνθρώπους δίχως τρόμο.

Τὸ κρῖνό σου βασιλείο
μὲν ἐκατάλλαισε τὸ νοῦ,
καὶ στὸ θάλασσ τοῦρανοῦ
πόσο μίσσημα τὸν ἦλιο!

Στὸ καινούριο σου τὸ διάβα
μὲς στοὺς κόσμους πὺν ἀγαπᾶς,
πάρε με καὶ μὲ ὅπου πᾶς,
φεγγαράκι μου, καὶ τράβα.

Τὸ ψιλὸ ἀεράκι γύρα
κρύα φαντάσματα μηνᾶ.
Πόσα χιόνια στὰ βουνά
τῆ θερμῆ προσμένουν λύρα!

*Απαλὰ σαλεύουν οἱ ἴσκιοι.
Ὡ ψυχὴ μου ἐσὺ ἀγρυπνᾷς;
Τί κατάρα νὰ ξεπνᾷς
δίχως ὕπνος νὰ σὲ βροῖσκη!

Τώρα ἡ σκέψη μου ἡ ἀράχνη
τρέλες, φαντασίες, γκρεμοὺς
πλέκει ἀγνάντια ἀπ' τοὺς καημοὺς
μὲς στῆς θλίψης μου τὴν πάχνη.

Εὐτυχία νεκρὴ δὲ θέλω
μὴτ' ἀστόχαστη χαρὰ
σὰν τὰκίνητα νερὰ
κάτου ἀπ' τὸ βουρξίσιο βέλο.

Φώτιζέ μου ἀγνά, φεγγάρι,
τῆς ζωῆς μου τὴ βραδιά,
καίγοντάς μου τὴν καρδιά
μὲς στοῦ πόνου τὸ λυχνάρι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Τὸ λειβάδι πὸν σμίξαμε
τὸ στερνὸ καλοκαίρι
— σὰ μᾶς ἔκαιε τοῦ πόθου μας
τὸ βαθὺ μεσημέρι —
τοῦ χειμῶνα τὸ πνίξανε
οἱ βροχές, τὰγριοκαίρι,
καὶ βαλτόνεο' ἀνάδενε
κῦμα κῦμα τὰγέρι.

*Ὅμως ἄξαφνα σήμερα,
ἔχασμένη μου φίλη,
τὸ λειβάδι ὀλοστέγνωτο
μὲ καλοῦσε, μοῦ ἐμίλει.
Μαργαρίτες γελοῦσανε
στὸ μαρμαίτικο δεῖλι,
καὶ πικρά μου νοστάλλησα
τὰ χαμένα σου χεῖλη.

ΘΟΥΡΙΟΣ

Δειλινὸ τοῦ χειμῶνα
στῆς Ἀθήνας τὴ γλύκα.
Ἡ ἀγκυλιὰ τοῦ ἐλαιῶνα,
ἡ Ἀκρόπολη, ἡ Πνύκα.

*Ἐνα φῶς, ἓνα θάμπος,
χρυσοροδὶνα κρῖνα,
ὁ χλωρόσπαρτος κάμπος,
τὰ νερά, ἡ Σαλαμίνα.

Μὰ ἡ ψυχὴ μου γεομένη
μὲς στὴν πίκρα τοῦ αἰῶνα,
τέτοια γλύκα προσμένει
μ' ἔϊαν ἄγριο χειμῶνα.

ΚΕΛΑΔΙΣΜΑ

Δίχτια μὲ σύρανε
τὰ μάτια, οἱ δράκοι,
μὲς στὴν ἀγκάλη σου
ταίρι, ταιράκι.

Τᾶνανθα χρόνια μου
τὰ καίει φαριμάκι,
σιάζε τὸ δρόσισμα
ταίρι, ταιράκι.

Κι ἂν κρύα φαντάσματα
καὶ βουκολάχοι
θλίβουν τὴ μοῖρα μου
ταίρι, ταιράκι.

Κι ἂν τρώει τὰ σπλίχνα μου
μαῦρο κοράκι,
— ξανάρθε ἡ ἀνοιξη
ταίρι, ταιράκι.

Πηγὴ τὸ γέλιο σου
καὶ δροσανλάκι,
κάμπος τὰ νιάτα μου
ταίρι, ταιράκι.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΚΑΙ ΜΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΑ ΜΟΥ

Καὶ μὲς στὴν ἐρημιὰ μου
Καὶ μέγα στὴ βοή
Πάντοτε μὲ πλαιεύει
Μὲ δειράτα ἡ ζωή.

*Ὀνειρα νικημένου
Κι' ὄνειρα νικητῆ
Κι' ὄνειρατα δυοῖας
Κι' ὄνειρατ' ἀσκητῆ—

*Ὀνειρατα ἐνὸς κρῖνου
Στὴν αὐγυγὴ δροσιὰ
Κι' ὄνειρατα τοῦ βράχου
Στὴν ἀκροθαλασιὰ.

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ